

da prideš trideset stopnic višje. Če bi bil lepo stregel pri vseh 1000 svetih mašah, se nikdar ne bi bil prepiral in bi bil vedno zadovoljen s slabšo obleko in bi bil stregel samo iz ljubezni do božjega Zveličarja; če bi bil vedno lepo molil in vselej lepo poklekoval, bi bil sedaj tak, kot so oni angelci tam gori. Zato pa moraš sedaj tako dolgo v vice, dokler ne zadostiš za vse one svete maše, pri katerih si slabo stregel. Če bi se bil kdaj vseh teh napak in pregreškov kesal in se jih lepo izpovedal, bi šel sedaj takoj v nebesa. Tako pa moraš še zadostiti božji pravici.«

Tako je dejal sv. Peter. Janezek je pa zapazil pod seboj veliko ognjeno morje in — oh, oh, tam sredi največjega ognja je videl prostor, ki je bil pripravljen zanj. Janezek se je zdrznil, prevalil in — zbudil.

Zahvalil je Boga, da ni bilo to res, o čemer je sedaj tako živo sanjal. Obljubil je, da se bo poboljšal.

In res — Janezek se je poboljšal. Ni se več prepiral z drugimi ministranti zaradi daril; zadovoljen je bil vedno s slabšo obleko, stregel je lepo kot angel, med sveto mašo je pa vedno lepo molil. Ni se oziral nikamor, vedno lepo spoštljivo je pokleknil in se vsak dan kesal, da je prej tako slabo stregel.

Kakó pa vi, dragi moji ministrantki, ali ste tudi taki, kot je sedaj Janezek? Izprašajte vsaj malo povrhu svojo kosmato vest in dobro premislite, kako ste doslej stregli, in poboljšajte se, kakor se je Doljančev Janezek!

Naše igre.

5. Naša kmetija.

Zopet te hočem popeljati, draga mladina, na kraje našega detinskega razveseljevanja. Pokazal bi ti rad, kakšna je bila moja in mojega brata kmetija.

Najprvo pogledjmo naše njive. Za našo hišo pelje precej široka s peskom posuta ulica. Da na tej ulici

ne manjka prahu, mi ni treba kdovekako poudarjati. Iz tega prahu smo pa mi delali svoje njive. Kako?

Vidiš ga otroka tam v cestnem prahu, kako grebe z rokama in nabere cel kup prahu. Sedaj ga z roko malo razgrebe, z dlanjo malo poravna in prične crati. Plug ima vedno s seboj, nikdar ga ne pusti doma, pa tudi nikdar se mu ne pokvari, pa tudi ukrasti ga mu nihče ne more. Čudno — kaj? Prav nič! Z roko orje, pa je. Če hoče orati na osredke, zastavi z kazalcem in sredincem, malo jih razprostre, pa je vsa umetnost pri kraju. Kdor pa ne mara osredkov, ta pa zastavi kar z roko: dlan postrani in s prsti naprej, pa je njiva tako lepo razorana, da je kaj.

Kaj bomo pa vsejali in vsadili? Vidiš tam na ulici, koliko je peska! Drobnejša in debelejša zrnca leže, kamor pogledaš. To je bilo nam seme. Prav drobna peščena zrnca so bila rž, malo debelejša pa gladka pšenica, debelejša pa robata ajda, za grah debela pa krompir.

Brane je bilo tudi treba, kajpada. Vzemi tri ali štiri palčice, tako dolge kakor je srednji prst na roki, primi jih v roko in drži s konci prstov. Boljše brane si ne moreš želeti.

Na njivi rabiš pa tudi vile in motiko. Oboje imaš kar v roki. Če prste na roki malo razprostreš, pa imaš vile. Če ukriviš prste na roki v drugem členku, pa dobiš izvrstno motiko; če pa vse druge prste popolnoma ukriviš, kazalec pa v drugem členku, pa narediš malo motičico ali kopuljco — ali kakor že hočeš imenovati to orodje.

Kdor seje, ta tudi žanje. Kdor pa žanje, pa tudi mlati. Tudi naša kmetija je imela svojo žetev. Z roko posnamemo prah povrhu njive, spravimo ga na pripravljen prostor in tam ga s palico omlatimo. Krompir pa kar z vilami izgrebemo iz njive. Samo eno napako je imela naša njiva: ponavadi smo manj pridelali, kakor smo bili vsejali ali vsadili.

To je končno pač vseeno, koliko se pridela na taki njivi iz prahu. Za vsakdanji kruh so nam tako skrbeli starši.

Poglejmo pa še eno drugo njivo. Naše srce je podobno njivi. Tja sejejo seme lepih naukov oče, mati, katehet, učitelj, učiteljica. Želim vam, da bi vam ta njiva donášala v novem šolskem letu obilo najlepšega pridelka. Nauki vaših vzgojiteljev so seme; vaše ravnanje pa bcdi kleno žito, ki ga ti nauki obrode.

J. E. Bogumil.

Janezkov klobuček.

Mesto je vrvelo polno življenja. Vozovi vsake vrste so drdrali semintja in delali ne baš prijeten ropot. Vmes so pa bliskoma švigali avtomobili in motorji različne kakovosti. Čul se je zvonec električne železnice in vsakovrstno piskanje. Od tlaka pa so odmevale stopinje tisočere množice, ki je hitela po opravkih.

Jernačev Janezek je gledal in se čudil. Kar je videl, vse mu je bilo novo in malone nerazumljivo. Prvič je prišel ta dan s svojo mamico v mesto, in zdelo se mu je, da je danes na drugem, popolnoma neznanem svetu. Držal se je krčevito materinega krila, ker se mu je bilo drugače bati, da se izgubi v vrvežu. Že cel teden se je veselil današnjega dne, toda ne toliko radi mesta samega kakor radi novega klobuka, ki mu ga je imela kupiti mama. Prišedši v mesto pa je videl toliko znamenitih in privlačnih reči, da bi bil skoro kmalu pozabil na klobuček. K sreči sta pa prišla z materjo ravno mimo lepe klobučarske izložbe, in vse Janezkove želje so se zbrale zopet v celoto. Prišla je vrsta nanj, da se mu izpolni nekaj, po čemer je že davno, davno hrepenel.

Stopila sta z mamico v trgovino. Mlad gospod, ki je stregel kupcem, je nanosil takoj polno mizo popolnoma novih klobukov. Vsi so bili lepi seveda, saj so bili še nerabljeni in varno shranjeni. Janezek je imel sedaj težko nalogo: odločiti se je moral za eno pokrivalo, in to ni bilo ravno tako lahko spričo tolikega števila lepih klobukov. Saj je imel vsak